

SPLIT: GOSPOSKI TRG

Biseri.

Povest. — Spisala Lea Fatur.

(Dalje.)

VII.

Vilinsko poslopje za visokim zidom molči. Rosne, krasne, zro bele rože, zro rdeče rože pod stopnicami na nestrpnega jezdeca. Neme ostanejo stopnice, ne zašumi krilo, ne zaškrta noga... Nestrpno udari Angelik z bičem po vratih. Hišnik prihiti, odpira.

„Ali ste zaspali danes?“ vpraša Angelik nervozno, ko prijezdi na dvorišče in se ozira v okna. „Ne,“ odgovarja dvorljivo hišnik, ki pomaga Angeliku raz konja, „gospod pričakuje gospoda graščaka v salonu.“

Kaj je to? ostrmi Angelik. Da bi vstal Colletti tako rano, čakal njega? In hišnikov obraz je tako čuden, ko mu krtači obleko, kot bi hotel reči: Zadnja pot je to — in Vanin, ki izprevaja razgretga konja po dvorišču, gleda žalostno, kot bi mu bilo žal po radodarni graščakovi roki. Zla slutnja stisne Angeliku srce... Na poslih se pozna, da se je zgodilo nekaj pri gospôdi. Kaj če bi imela mati prav. — Bogatega graščaka lovijo, mu je dejala, ko izvedo, kako smo, te puste. —

Stopil je v salon. Poln erotičnih slik in kipov, je razodeval mišljenje in življenje hišne gospodinje. Drugačne podobe, drugi kipi so stali v salonu, ko je živela teta Brigita in je hodil on kot deček z materjo k teti. Pa tam iz kota, s cvetnih rastlin, se smehlja Martinina slika. Golega vratu, razpuščenih las. Angelik stopi k nji in ne zapazi, da je prišel skozi zeleno zaveso gospod Colletti v sivi, rdeče obrobljeni halji.

Suhi, gibčni Italijan se oprasha, da se ni utegnil napraviti, dasi je pričakoval gospoda Kamenskega. Osupel posluša Angelik hladnovljudne besede. Kaj da je Martinin oče, ki je sicer čisto domač ž njim, danes tak, kakor s tujcem? Kakor ledena pokrajina mu je obraz, le oko bega, kot vedno, nemirno semintja. Kot bi pričakoval, da vstopi kdo izza portiere in mu prinese neljubo vest.

Colletti je sedel na visoki divan, potegnil haljo čez kolena in se zagledal za hip v pisane cvetke svojih šolnov. Angelik je stal pred njim, se naslanjal z roko na mizico, polno razne drobnarije in čakal nestrpno, da izpregovori Martinin oče. Colletti si je nategnil sive brke, pogledal nemirno po salonu in pričel:

„Gospod Kamenski, prisiljen sem, da vas prosim zaradi dobrega imena svoje hčere: Opustite svoje obiske pri nas...“

„Zakaj?“ je kliknil Angelik; kri mu je zalila čelo, lasje so se naščetinili. — Colletti pa je pogledal nemirno na zaveso in odgovarjal hladno:

„Le mirno, gospod Kamenski. Včeraj je prišla k nam gospa Vidonijeva in nam napravila buren prizor. Bilo nam je zelo mučno, verujte mi... Ta ženska nima uglajenega vedenja, prosta hči je teh bregov...“ Italijan je mahnil z roko in nadaljeval ostro: „Očitala nam je, da begamo ženina njene hčere. Vi ste zaročeni, gospod Kamenski!“

„To ste vendar vedeli, gospod Colletti,“ je vrgel Angelik ponosno glavo nazaj.